РЕПУБЛИКА СРБИЈА
УПРАВНИ СУД
28 У 21601/18
Дана 30.09.2022. године
Б Е О Г Р А Д

У ИМЕ НАРОДА

Управни суд, у већу састављеном од судија: Јасминке Вукашиновић, председника већа, Јасмине Минић и Мире Василијевић, чланова већа, са судским саветником Данијелом Кнежевић, записничарем, одлучујући у управном спору по тужби тужиље АА из ..., ..., поднетој против туженог Министарства финансија Републике Србије, Сектора за другостепени порески и царински поступак, Одељења за другостепени порески поступак Београд, ради поништаја решења број: 436-05-00806/2018-39 од 24.10.2018. године, у предмету пореза на имовину, у нејавној седници већа, одржаној дана 30.09.2022. године, донео је

П Р Е С У Д У

Тужба **СЕ ОДБИЈА.**

О б р а з л о ж е њ е

Оспореним решењем одбијена је, као неоснована, жалба тужиље изјављена против решења Градске управе града Београда, Секретаријата за јавне приходе, Одељења Стари град број: XXVI-01-436-1-ПГ/6026-2018 од 17.01.2018. године. Ожалбеним решењем тужиљи је у поновном поступку утврђена обавеза пореза на имовину за 2011. годину у износу од 35.017,00 динара, на пореску основицу од 8.754.250,24 динара, са стопом амортизације од 4%, за пословни објекат површине 41,69 м2, на адреси у ул. ... број ... (тачка 1. диспозитива); одређено да је порески обвезник дужан да доспеле, а неизмирене обавезе уплати у року од 15 дана од дана достављања решења на означени рачун (тачка 2. диспозитива); да се на износ утврђене обавезе који није плаћен у прописаном року, обрачунава и плаћа камата по стопи једнакој годишњој референтној стопи Народне банке Србије увећаној за десет процентних поена, применом простог интересног рачуна од сто, с тим да ће се, ако порески обвезник доспеле обавезе не плати у прописаном року извршити принудна наплата пореза, камате и трошкова принудне наплате и да трошкови принудне наплате падају на терет обвезника (тачка 3. диспозитива) и да жалба не одлаже извршење решења (тачка 4. диспозитива).

У тужби, поднетој Управном суду дана 30.11.2018. године, препорученом пошиљком, тужиља је оспорила законитост решења туженог органа због погрешно и непотпуно утврђеног чињеничног стања и битних повреда Закона о општем управном поступку, ЗППА и Закона о порезу на имовину. Навела је да је приликом његовог доношења игнорисан захтев за утврђивање тачне вредности непокретности за коју се обрачунава и задужује висина пореза, као и да јој тужени није доставио копију овлашћења 08 број 112-01-1/324-05-2018 од 30.05.2018. године. Даље је навела да је тужени морао да примени члан 6. ст. 6., 7. и 8. Закона о порезу на имовину где би применом члана 149. закона утврдио стварну вредност и на тако утврђену вредност обрачунао обавезу тужиље, те да став туженог да се на градске одлуке не може изјавити жалба чини поступак незаконитим јер не обезбеђује двостепеност. Стога је предложила да суд тужбу уважи, поништи оспорено решење и предмет врати надлежном органу на поновно одлучивање.

У одговору на тужбу, тужени орган је остао при разлозима датим у оспореном решењу и предложио је да суд тужбу одбије као неосновану.

Управни суд је, у смислу члана 33. став 2. Закона о управним споровима („Службени гласник РС”, бр. 111/09), решио предмет спора без одржавања усмене расправе, сматрајући да је предмет спора такав да очигледно не изискује непосредно саслушање странака и посебно утврђивање чињеничног стања, те је, испитујући законитост оспореног решења у границама захтева из тужбе, у складу са одредбом члана 41. став 1. наведеног закона, оценом навода тужбе, оспореног решења, те одговора на тужбу, као и списа предмета ове управне ствари, нашао да тужба није основана.

Према разлозима оспореног решења ожалбено решење је донето у поновном поступку у извршењу решења туженог број: 436-05-03557/2017-39 од 23.11.2017. године, а које је донето у извршењу пресуде Управног суда 9 У 6962/15 од 14.09.2017. године. Наведеном пресудом, уважена је тужба тужиље, поништено решење Градског већа града Београда, број: 436-213/15-ГВ од 19.03.2015. године, којим је одбијена жалба тужиље изјављена против решења Секретаријата за финансије Градске управе града Београда-Управе јавних прихода Града Београда, Сектора јавних прихода за подручја градских општина, Одељења Стари град, број I-02-436-1/6026/2011-018 од 12.05.2011. године и предмет враћен на поновно одлучивање. Ово са разлога, што се у списима туженог органа није налазило решење Градске управе града Београда – Секретаријата за финансије, Управе јавних прихода града Београда I-02 број 031-257/2011 од 28.04.2011. године, а послужило је као елемент за утврђивање полазне основице за одмеравање пореза на имовину тужиљи за 2011. годину. Након што је расправио спорне чињенице, према налогу туженог из решења од 23.11.2017. године, којим је указано на разлоге садржане у предметној пресуди, те на недостатке образложења првостепеног решења у погледу утврђене стопе амортизације од 4%, прибављањем решења Градске управе града Београда – Секретаријата за финансије, Управе јавних прихода града Београда I-02 број 031-257/2011 од 28.04.2011. године и Решења о употребној дозволи број: 351-381/06 од 23.10.2006. године, као доказа да је на

предметном пословном простору извршена реконструкција, првостепени орган је ожалбеним решењем тужиљи утврдио обавезу пореза на имовину за 2011. годину, на пословном објекту, површине 41,69 м2, на адреси у ул. ... бр. ..., у износу од 35.017,00 динара. Наведено решење је донето применом чл. 33. став 1., чл. 2., 4., 5., члана 11., ст. 1., тач. 2. и 3., чл. 13. и 39. Закона о порезима на имовину („Службени гласник РС”, бр. 26/01...24/11), Правилника о начину утврђивања основице пореза на имовину на права на непокретностима („Службени гласник РС”, бр. 38/01...27/11), Одлуке о висини стопе пореза на имовину (“Сл. лист града Београда”, бр. 56/13...69/15), а на основу података из поднете пореске пријаве и других података којима је првостепени орган располагао, а од значаја су за утврђивање пореске обавезе тужиље сходно члану 33. став 1. Закона о порезима на имовину. У поступку по жалби, тужени орган је нашао да је у поновном поступку, на неспоран начин утврђено да је реконструкција на предметном објекту извршена, о чему је као доказ обезбеђено Решење о употребној дозволи од 23.01.2016. године, те је оценио да је правилно утврђена стопа амортизације од 4,00%, сагласно члану 5. став 2. Закона о порезима на имовину, односно 0,8% за сваку годину од дана последње реконструкције објекта. Позивајући се на одредабе члана 33. став 1. у вези члана 2. став 1. тачка 1, чл. 4, 5, 6 и 38 б Закона о порезима на имовину („Службени гласник РС”, бр. 26/01...24/11), чл. 1, 4. став 1., 5. ст. 1. и 2. и члана 6. Правилника о начину утврђивања основице пореза на имовину на права на непокретностима („Службени гласник РС”, бр. 38/01...27/11), Одлуку о одређивању зона на територији града Београда за утврђивања пореза на имовину („Службени лист града Београда”, број 45/10) и решење Градске управе града Београда – Секретаријата за финансије, Управе јавних прихода града Београда I-02 број 031-257/2011 од 28.04.2011. године, навео је да је своју одлуку првостепени орган донео на основу података о површини пословне просторије и броју бодова као елементу за утврђивање квалитета непокретности које је исказао сам обвезник у пореској пријави, при чему је у диспозитиву ожалбеног решења табеларно приказан обрачун предметног пореза, уз навођење свих елемената потребних за утврђивање пореза. Полазећи од наведеног, оценио је да је првостепени орган, примењујући законске прописе наведене у оспореном решењу, на основу правилно утврђеног чињеничног стања, правилно утврдио пореску обавезу пореза на имовину у износу од 35.017,00 динара, за период од 01.01.2011. године до 31.12.2011. годину за предметну непокретност, применом пореских стопа прописаних законом. Како је ожалбеним решењем просечна цена квадратног метра за локацију на којој се налази предметна непокретнот преузета из решење Градске управе града Београда – Секретаријата за финансије, Управе јавних прихода града Београда I-02 број 031-257/2011 од 28.04.2011. године, које је донето сходно одредбама члана 5. Закона о порезима на имовину и члана 4. Правилника о начину утврђивања основице пореза на имовину на права на непокретностима, то је нашао да нема законског основа да се тржишна цена одреди на другачији начин, односно да се уважи тужиљин навод који се односи на одлике предметне непокретности и на понуду исте по знатно нижој цени, због чега је оценио да је без утицаја тужиљин навод да је полазна основица за утврђивање пореза на имовину у износу од 273.909.85 динара по метру квадратном дупло виша од тржишне цене. Осим тога, тужиљи је омогућено учешће у поступку по жалби о чему је сачињен записник број 436-19/2018 од 01.03.2018. године. На основу наведеног, применом члана 151. став

1. Закона о пореском поступку и пореској администрацији, одлучио је као у диспозитиву оспореног решења.

Одредбом члана 33. став 1. Закона о порезима на имовину („Службени гласник РС”, бр. 26/01...24/11), прописано је да се утврђивање пореза на имовину, пореза на наслеђе и поклон и пореза на пренос апсолутних права врши на основу података из пореске пријаве, пословних књига пореских обвезника и других података којима орган надлежан за утврђивање, наплату и контролу пореза располаже, а од значаја су за утврђивање пореске обавезе.

Према одредбама Закона о порезима на имовину, порез на имовину плаћа се на следећа права на непокретности: 1. право својине (члан 2. став 1.). Непокретностима, у смислу става 1. овог члана, сматрају се: земљиште, стамбене и пословне зграде, станови, пословне просторије, гараже, зграде и просторије за одмор и рекреацију и други грађевински објекти, односно њихови делови (члан 2. став 2.). Обвезник пореза на имовину на права из члана 2. овог закона је правно и физичко лице које је ималац тих права на непокретности које се налазе на територији Републике Србије (члан 4. став 1.). Основица пореза на имовину код непокретности, осим пољопривредног и шумског земљишта, пореског обвезника који не води пословне књиге у складу са прописима у Републици Србији, је вредност непокретности на дан 31. децембра године која претходи години за коју се утврђује и плаћа порез на имовину, ако овим законом није друкчије уређено (члан 5. став 1.). Висину вредности непокретности из става 1. овог члана утврђује орган јединице локалне самоуправе надлежан за утврђивање, наплату и контролу изворних прихода јединице локалне самоуправе (у даљем тексту: орган јединице локалне самоуправе), с тим што се она, осим за земљиште, истеком сваке календарске године у односу на годину у којој је извршена изградња, односно последња реконструкција објекта, умањује за амортизацију по стопи од 0,8% применом пропорционалне методе, а највише до 40% (члан 5. став 2.). Вредност непокретности из члана 5. овог закона утврђује се применом основних и корективних елемената. Основни елементи јесу: 1) корисна површина; 2) просечна тржишна цена квадратног метра одговарајућих непокретности на територији општине. Корективни елементи јесу: 1) локација непокретности; 2) квалитет непокретности; 3) други елементи који утичу на тржишну вредност непокретности (члан 6.). Порез на имовину утврђује се за календарску годину, применом одредаба овог закона и одлуке скупштине јединице локалне самоуправе о стопама пореза на имовину на чијој територији се имовина налази која важи на дан 31. децембра године која претходи години за коју се утврђује и плаћа порез на имовину (члан 38б).

Правилником о начину утврђивања основице пореза на имовину на права на непокретностима („Службени гласник РС”, бр. 38/01...27/11) прописује се начин утврђивања основице пореза на имовину на права на непокретностима из члана 2. Закона о порезима на имовину. Просечну тржишну цену квадратног метра објекта представља просек цена остварених у промету уз накнаду за одговарајућу врсту нових објеката по којима се у општини односно граду у коме се објекат налази обављао промет уз накнаду у години која претходи години за коју се утврђује и плаћа порез на

имовину, према подацима републичког органа надлежног за послове статистике (члан 4. став 1.). Просечна тржишна цена квадратног метра непокретности која је утврђена на начин из члана 4. овог правилника коригује се множењем са коефицијентом локације (члан 5. став 1.).За непокретност на подручју насеља градског карактера у којем се, према прописима којима је уређено плаћање накнаде за коришћење градског грађевинског земљишта ова накнада плаћа по зонама, коефицијент локације износи:1) у зони за коју је прописан највиши износ накнаде – 1,00 (члан 5. став 2. тачка 1.). Вредност објекта утврђена на начин из чл. 3. до 5. овог правилника, коригује се множењем са коефицијентом квалитета објекта (члан 6. став 1.). Коефицијент квалитета објекта одређује се стављањем у однос укупног броја бодова утврђених према Елементима за утврђивање квалитета објекта, који су саставни део овог правилника, са бројем бодова за најквалитетнији објекат, који (без бодова за елементе којима се утврђује вредност објекта по основу квалитета) износи 695 (члан 6. став 2.).

Полазећи од изнетог чињеничног и правног стања ове пореско-правне ствари, Управни суд налази да је оспорено решење донето без повреда правила поступка, који је спроведен у складу са важећим процесним законом, применом релевантног материјалног права на правилно утврђено чињенично стање. Ово јер је по оцени овога суда, првостепени орган ожалбеним решењем тужиљи правилно утврдио порез на имовину на право својине за предметни пословни простор у наведеном износу, на пореску основицу утврђену правилном применом основних и корективних елемената, у складу са Законом о порезима на имовину, Правилником о начину утврђивања основице пореза на имовину на права на непокретностима, Одлуком о одређивању зона на територији града Београда за утврђивања пореза на имовину („Сл. лист града Београда”, број 45/10) и решењем Градске управе града Београда – Секретаријата за финансије, Управе јавних прихода града Београда I-02 број 031-257/2011 од 28.04.2011. године, а према пореској пријави тужиље и према другим елеменатима који утичу на тржишну вредност непокретности, а који се односе на стопу амортизације од 4%, те применом законом прописане пореске стопе на утврђену пореску основицу. Оспореним решењем цењена су сва питања и околности која су могла бити од утицаја на законитост оспореног решења, а образложење оспореног решења садржи јасне и одређене разлоге којима се руководио тужени при оцени законитости ожалбеног решења, у складу са одредбом члана 168. став 2. у вези са чланом 141. став 4. Закона о општем управном поступку (“Службени гласник РС”, бр. 18/16 и 95/18- аутентично тумачење), које одредбе се примењују и у пореским поступцима сагласно члану 3. став 2. Закона о пореском поступку и пореској администрацији (“Службени гласник РС”, бр. 80/02...30/18), а које разлоге прихвата и Управни суд.

Суд је ценио све наводе тужбе, али је код изнетог нашао да је правилна оцена туженог органа да је у првостепеном поступку, на основу расположиве документације и података, правилно утврђена висина пореза на имовину тужиље, сагласно важећим законским одредбама на које се тужени правилно позвао у образложењу оспореног решења. Ово са разлога што су порески органи, користећи

податке из пореске пријаве ППИ-2 од 26.02.2008. године, као и податке прикупљене у току поступка у коме је тужиљи омогућено учешће, правилно одредили тржишну вредност непокретности за период од 01.01.2011. до 31.12.2011. године на основу решења Градске управе града Београда – Секретаријата за финансије, Управе јавних прихода града Београда I-02 број 031-257/2011 од 28.04.2011. године, примењујући корективне елементе у односу на тржишну вредност, у складу са наведеним законским прописима и подацима из поднете пореске пријаве. Са тих разлога, неосновани су наводи тужбе, који су истицани и у жалби, а како се у управном спору проверава законитост коначног управног акта на подлози чињеница утврђених у управном поступку, то не постоји обавеза суда да образлаже све наводе тужбе уколико су они већ истицани у управном поступку који је претходио управном спору и у том поступку били оцењени, као што је у конкретном случају.

Са изнетих разлога, Управни суд налази да ни остали наводи тужбе нису од утицаја на другачију оцену законитости оспореног решења и да оспореним решењем није повређен закон на штету тужиље, па је применом одредбе члана 40. став 2. Закона о управним споровима, одлучио као у диспозитиву пресуде.

ПРЕСУЂЕНО У УПРАВНОМ СУДУ
Дана 30.09.2022. године, 28 У 21601/18

Записничар
Данијела Кнежевић,с.р.

Председник већа-судија
Јасминка Вукашиновић,с.р.

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Дејан Ђурић

JJ